

Rubèn Intente

Rubèn Intente (Castellar del Vallès, 1971) s'ha donat a conèixer amb la novel·la *Mapa mut* (2012), ressenyada al bloc *Lletraferit* i presentada a algunes biblioteques, com la de Torroella de Montgrí el mes de maig de 2012. Aquesta entrevista ha estat publicada al bloc de la Biblioteca Pere Blasi de Torroella de Montgrí.

Troba els seus llibres a les biblioteques: <http://dom.cat/zao>

1. Faig aquesta feina perquè...

Potser és l'única cosa que faig a poc a poc. La vida quotidiana em devora amb urgències i presses. Escriure em permet tenir un racó paral·lel, una mena de refugi que em salva en molts moments de desencant, però alhora m'exigeix pensar lentament, aturar-me. De fet escric poc, quan passo hores assegut a l'ordinador lluitant per fer casar imatges amb paraules és a l'estiu bàsicament. Però durant l'hivern passo moltes estones esbossant mentalment les escenes, els diàlegs, els personatges... és el moment menys ingrát del procés, es tracta d'anar mastegant la novel·la sense patir aquell dolor tan empenyador de sentir-se estancat en un paràgraf. I escric perquè... no en tinc prou. Escriure, dibuixar, dissenyar edificis, tocar boleros... si ens sentíssim plenament satisfets, realitzats, feliços o conformats amb nosaltres mateixos, aquestes activitats diguem-ne "inútils" no tindrien gaire relleu.

2. L'adjectiu que millor defineix la meua obra és...

La meua obra, pobreta, es redueix, de moment, a una única novel·la publicada. I això de definir el que és propi sempre resulta incòmode. No ho sé... m'interessa molt més el món interior que l'acció... més els estats que els fets. M'interessen més els escenaris propers, en espai i en temps, que els llunyans i exòtics. Dubto que mai m'aventuri amb novel·la històrica, i molt menys encara amb fantasia o ciència ficció. Tots els gèneres són respectables, però jo em sento a casa quan escric sobre gent que viu vides molt semblants a la teua i la meua.

3. El primer record que tinc d'una biblioteca és...

El primer el passo per alt, que va associat a càstigs escolars (el tema donaria per a molts debats de pedagogia, però no és qüestió). Anem al segon. Recordo quan als dotze o tretze anys anàvem a fer els deures a la Biblioteca Soler i Palet de Terrassa (edifici senyorial, taules massisses, sostres alts...). Sortíem molt sovint a descansar al vestíbul, i allà fèiem coneixences amb nois d'altres escoles; "el millor de cada família", els mantes que no aguantàvem ni vint minuts concentrats. Així que, fins i tot en una biblioteca, les afinitats de caràcter es manifesten molt ràpidament. Jo diria que per als adolescents una biblioteca és un magnífic espai de socialització.

4. Penso que les biblioteques són...

Dels pocs indrets on actualment encara és possible compatibilitzar dos elements d'aparença antitètica: multitud i silenci. Jo m'hi sento molt bé, hi respiro una pau molt agradable, però entenc que hi ha qui s'hi posa nerviós, anem tant hiperestimulats que sovint el silenci ens fa por.

5. Un llibre que m'ha marcat ha estat...

No seré gens original. El llibre que em va convertir en lector crònic va ser *Crim i càstig*. El vaig llegir als vint anys. Se'm feien les dues o les tres de la nit, em guanyava la son, i em posava el despertador ben d'hora per continuar vagant per les tavernes i els edificis veïnals de Sant Petersburg, per la Perspectiva Nevsky i per les ribes del Neva. No m'havia passat mai que un llibre em desplaqués literalment de mi mateix. Jo no era el Rubèn, era el Rodin Romanovítx Raskolnikov. Patia, m'angoixava sentint-me perseguit, dubtava de tots els principis morals, perdia el seny... A *Crim i càstig*, Dostoievski agafa el lector amb dos ditets i el porta allà on vol. No és ben bé una lectura, és una sacsejada bestial a la consciència. Vaig descobrir que llegir podia ser tant estimulante com el sexe o el rock and roll, i per suposat molt més apassionant que caçar elefants.

6. Llegir és recomanable per...

D'una banda diria que llegir només és recomanable per a qui vol o pot xuclar-ne la saba. Visc a prop de persones gens lectores i me'n guardaré prou de pensar que els caldria llegir, o que els falta alguna cosa essencial. D'altra banda, crec que els que no sabríem viure sense llegir, veiem els llibres com oportunitats d'eixamplar pulmons i viure en moltes esferes més enllà de la petita bombolla que ens enclaustra. Amb la lectura es teixeixen grans complicitats i grans il·luminacions. ...és possible que cap psicòleg sigui capaç de captar-nos i entendre'ns tan bé com un bon llibre. Els bons llibres travessen els murs gruixudíssims que protegeixen la intimitat. Llegint ens reconeixem, ens redescobrim, ens confessem, ens perdonem els pecats... Llegir és recomanable per no morir ofegat. O bé, llegir és tan recomanable com mirar-te al mirall per saber quina cara fas.

7. La pregunta que m'hauria agradat que em féssiu...

Aquesta tampoc no és fàcil de contestar. Jo potser tiraria cap a coses tipus: "què no t'agrada de la teva manera d'escriure" o "quin llibre has deixat a mitges perquè et semblava infumable". Ni parlant de literatura ens podem quedar en el rosa o el blau cel. A més, el coneixement en negatiu sovint és més translúcid (jo no sempre tinc clar si triar filet o llenguado, però en canvi sé perfectament que els menuts, que tan agradaven a en Leopold Bloom, no me'ls empasso ni que em lliguin de mans i em posin un embut a la boca). En fi, per dir-ne alguna.

Data de l'entrevista: 19 de juliol de 2012